

Arrest

nr. 115 542 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MAHIEU en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Mangala, gelegen in het district Baghlan Markazi (ook gekend als Baghlani Jadid), provincie Baghlan. U bent ongeveer 20 jaar oud en ongehuwd. U bent tot de 8ste graad naar school gegaan. Uw vader stierf dertien of veertien jaar geleden.

Eind april 2012 werd er in de moskee van uw dorp aangekondigd dat de Taliban één man per gezin zou rekruteren. Wanneer iemand niet wou toetreden moest deze een bepaalde som betalen in de plaats. U besloot hier niet op in te gaan. Vijf of zes dagen later kwam de Taliban aan uw huis met een oproepingsbrief waarin stond dat u moest samenwerken met hen. U verstopte zich in huis en uw moeder nam de brief in ontvangst. Hierop beval uw moeder u het land te ontvluchten. Ze vreesde dat

uw leven in gevaar was en dat de Taliban u zou vermoorden indien u niet tot hen toe zou treden. Uw oom regelde uw vertrek.

Via Iran en Turkije kwam u een week later op 9 mei 2012 in Griekenland aan. U verbleef daar ongeveer 9 maanden en verliet toen het land. Op 3 februari 2013 kwam u toe in België en een dag later vroeg u asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gerekruteerd te worden door de Taliban.

U legt volgende documenten neer om uw relaas te ondersteunen: Uw taskara, een oproepingsbrief van de Taliban en een reliefkaart van uw dorp waarbij de hoogteligging ten opzichte van de Kunduzrivier wordt aangetoond.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat aan uw recent verklaarde verblijf in het dorp Mangala, gelegen in het district Baghlan Markazi in de provincie Baghlan, geen geloof kan worden gehecht. Het is immers hoogst merkwaardig dat u in uw eerste gehoor op het CGVS niet op de hoogte bleek te zijn van de overstromingen die in uw regio hebben plaatsgevonden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt namelijk dat uw regio gevoelig is voor overstromingsgevaar en blijkt dat er jaarlijks overstromingen plaatsvinden. Wanneer u echter de vraag gesteld wordt of er overstromingen waren in uw streek antwoordt u er geen weet van te hebben. Ook wanneer u door het CGVS geconfronteerd werd met een specifiek incident in 2010, waarbij in uw vallei enorme schade werd aangericht, blijft u volhouden hier geen weet van te hebben (CGVS, 25/02/2013, p. 10). Het komt niet geloofwaardig over dat u niet op de hoogte zou zijn van de talrijke overstromingen die uw streek teisteren als u werkelijk afkomstig zou zijn van het dorp Mangala, dat net gelegen is in de vallei van de Kunduzrivier, die de levensader van uw district is en waarrond bijna alle dorpen, inclusief het uwe, zijn gebouwd. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS stelt u plots wel op de hoogte te zijn van minieme schade door een hoge waterstand in 2010, in uw dorp zou er echter geen schade zijn. U legt ter verduidelijking een reliefkaart neer waaruit blijkt dat uw dorp hoger gelegen is dan de rivierbedding en u geeft hierbij zelf aan dat uw dorp op een 600 à 700 meter van de Kunduzrivier ligt (CGVS, 04/06/2013; p. 10.). Uit deze reliefkaart en een aantal aanvullende kaarten die het CGVS aan uw dossier toevoegde blijkt duidelijk dat de grens van uw dorp aan de zijde van de rivier slechts iets hoger ligt dan de bedding van de rivier zelf, met name op een 510-520 meter hoogte waar de bedding zich op ongeveer 500 meter bevindt. Tussen uw dorp en rivier liggen de landbouwgronden, die zachtjes afhellen tot op het laagste niveau van de rivier. Dat er geen schade zou zijn aan de landbouwgronden van het dorp als de rivier buiten haar oevers treed is dan ook onwaarschijnlijk. Daarenboven beweert u dat uw familie 8 jerib landbouwgronden bezit die door landbouwers bewerkt worden en die vijf minuutjes stappen, lager dan uw huis zouden gelegen zijn (CGVS, 04/06/2013; p. 11). Dit ondersteunt nogmaals dat het onwaarschijnlijk is dat deze gronden, of de eraan grenzende gronden niet zouden geaffecteerd worden door overstromingen, het moet immers vlakbij de rivier zijn. Ook wanneer u de vraag gesteld wordt of u weet heeft van andere dorpen die onderhevig zijn waren overstromingsgevaar, verklaart u niets af te weten van naburige dorpen die overstroomd zouden zijn (CGVS, 04/06/2013; p. 10.). Ook toen u uw land ontvluchtte, eind april 2012, teisterden overstromingen nabijgelegen regio's (zie administratief dossier). Bovendien verklaart u dat u soms met uw oom mee ging naar zijn huis in Fabrica, u bleef er telkens voor 1 nacht. (CGVS, 04/06/2013, p. 6.). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat ook de regio waar uw oom woont onderhevig is aan overstromingen en dat in zowel enkele dorpen op weg naar zijn woonplaats als in dorpen rondom zijn woonplaats reeds overstromingen plaatsvonden in het verleden (zie OCHA rapport: NER Humanitarian Situation 04/05/2010). Dat u in uw hele leven nooit en op geen enkele manier geconfronteerd geweest bent met of gehoord hebt over ernstige overstromingen of overstromingsgevaar is hierbij niet geloofwaardig. Dat u nadat u dit in uw eerste gehoor ontkende, plots wel weet heeft van beperkte waterschade in 2010 kan niet overtuigen. Dit is des te meer zo omdat u helemaal geen realistisch beeld blijkt te hebben van de overstromingsproblematiek in uw regio, die een landbouwregio is. Dat er in het dorp niet zou gecommuniceerd worden over de grootschalige problemen die zich keer op keer blijven voordoen en enorme schade aanrichten aan de lokale landbouweconomie, is niet geloofwaardig. Uw gebrek aan kennis over de overstromingsproblematiek is onverenigbaar met uw bewering van het dorp Mangala in het district Baghlani Markazi afkomstig te zijn of daar in het recente verleden uw vaste verblijfplaats te hebben gehad. Uw dorp is geen afgelegen dorp maar is een dorp dat deel uitmaakt van het ruimere socio-economische netwerk van de Kunduzvallei in Baghlani jadid. In tegenstelling tot ambtelijke of administratieve kennis gaat het hier over een natuurlijke kennis van de eigen regio die een

dagdagelijkse realiteit is voor de bewoners van deze regio. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat de mensen in de vallei, in uw dorp, in uw familie niet zouden praten over de overstromingsproblemen in de vallei. U stelt bijna dagelijks naar de moskee te zijn geweest en naar school te zijn geweest, u sprak regelmatig met uw oom die in Baghlan-stad woonde, in de buurt van de suikerfabriek, u ging soms op bezoek bij uw oom in de stad (CGVS 04/06/2013, p. 3-6), u leidde dus geen geïsoleerd bestaan verstoken van communicatie met anderen. De geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst omwille van uw onwetendheid over het bovenstaande kan dan ook niet worden geredigeerd door het feit dat u van bepaalde andere kennis uit uw herkomstregio wel op de hoogte bent. Het hebben van een bepaalde kennis die al dan niet ingestudeerd kan zijn over een regio waar men al dan niet woont kan immers niet simpelweg in de plaats worden gesteld van de kennis over de werkelijke situatie zoals men deze van een inwoner uit de regio mag verwachten.

Bovendien is uw verdere kennis van uw omgeving ook gebrekkig en bij wijlen strijdig met de beschikbare landeninformatie. Zoals reeds vermeld ging u bij uw oom op bezoek van kindsbeen af. Wanneer u gevraagd wordt naar omliggende dorpen in de buurt van zijn dorp kan u er geen enkel benoemen (CGVS, 04/06/2013, p. 12.). Echter van iemand die sinds zijn kindertijd op bezoek gaat bij zijn oom zou men kunnen verwachten dat deze persoon toch enkele dorpen zou kunnen opnoemen.

Wanneer ook naar uw kennis van uw eigen regio gepeild wordt, stelt u dat de dorpen Qaisar Khel en Safi Khel in dezelfde richting gesitueerd is. Dit terwijl deze net elk in de andere richting liggen. Safi Khel ligt ten noorden van uw dorp en Qaisar Khel ten zuiden, richting het districtscentrum. Wanneer u bovendien gevraagd wordt naar het incident in uw eigen dorp waarbij ongeveer 4 jaar geleden een man genaamd, Abdul Rasool, werd opgehangen door de taliban omdat hij verdacht werd te spioneren voor de Amerikanen, geeft u weerom aan hier helemaal niets vanaf te weten (CGVS, 04/06/2013, p. 20-21.). Men mag er vanuit gaan als zulk een gebeurtenis plaatsvindt in uw eigen dorp en u daar ook woonde u hiervan op de hoogte zou zijn. Op basis van uw verklaringen kan er besloten worden dat aan uw recent beweerde woonplaats in Afghanistan geen geloof kan gehecht worden.

De door u neergelegde taskara is niet in staat uw recente herkomst te bevestigen gezien het feit dat deze documenten in Afghanistan heel gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien vermeldt de Taskara niet wat uw werkelijke woonplaats was. Gezien het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet recent afkomstig bent uit Baghlan is uw taskara ook niet in staat dit te bevestigen. Hierbij dient er opnieuw verwezen te worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is (zie administratief dossier).

Uit het bovenstaande volgt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen gebeurtenissen die zich daar zouden hebben afgespeeld en die de basis voor uw vrees zouden vormen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende deze asielmotieven op zich evenmin geloofwaardig overkomen.

Zo beweert u dat de Taliban een oproep deed in de moskee om binnen elk gezin één man in te lijven om lid te worden van de organisatie (CGVS, 25/02/2013, p.11). Vijf of zes dagen later stonden leden van de Taliban effectief aan uw deur om u te rekruteren (CGVS, 25/02/2013, p.12). Echter wanneer er u gevraagd wordt of er nog andere mannen in het dorp benaderd werden verklaart u daar geen weet van te hebben omdat u het land ontvlucht bent na de aankondiging (CGVS, 25/02/2013,p.13). U verklaart echter wel na de aankondiging nog iedere dag voor uw vertrek naar de moskee geweest te zijn om te gaan bidden (CGVS, 25/02/2013, p.15). Wanneer u gevraagd wordt of u daar over de oproep praatte met andere mensen antwoordt u dat iedereen zijn gedachten voor zich hield en dat er daarover niet gepraat werd. U beweert dat het niet mogelijk was in publiek over de oproep te praten (CGVS, 25/02/2013, p.15). Het is echter weinig plausibel dat een aankondiging die elke familie in het dorp aangaat en die ongetwijfeld stof doet opwaaien binnen de huiskamer, onbesproken blijft onder de inwoners van het dorp. Bovendien had u ook na uw vertrek nog telefonisch contact met uw oom in Baghlan, zodat men mag verwachten dat zou zijn gesproken over het verdere verloop van de gebeurtenissen na uw vertrek. (CGVS, p. 6, 16). Uw bewering dat u vroeg naar de verdere gebeurtenissen maar dat uw oom u er niet over wilde vertellen komt weinig aannemelijk over. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat, indien deze gebeurtenissen werkelijk zouden zijn gebeurd, u geen weet zou hebben van wat andere mannen in uw dorp is overkomen.

Verder dient er te worden opgemerkt dat u tegenstrijdig bent in uw verklaringen omtrent de toenadering van de Taliban tot de mannen in uw dorp. Zo beweert u enerzijds dat u bang was van de Taliban omdat u reeds het nieuws hoorde dat men mensen had meegenomen (CGVS, 25/02/2013,p.12). Wanneer u echter gevraagd wordt of er andere mannen in het dorp gerekruteerd werden of een convocatiebrief kregen zegt u daar geen weet van te hebben. U antwoordt dat er misschien waren die het geld betaalden of die ook vluchtten maar dat u hiervan niet op de hoogte was omdat u het land reeds ontvlucht was (CGVS, 25/02/2013,p.14). Net zoals in de vorige alinea werd aangehaald komt het niet aannemelijk over dat zoiets in de dorpsgemeenschap niet zou worden besproken. Dat u echter enerzijds aangeeft dat er reeds mannen meegenomen waren door de Taliban

maar u anderzijds geen weet heeft van concrete feiten hieromtrent brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in gedrang.

Verdergaand op het feit dat er een mogelijkheid was de gevraagde som te betalen werd u de vraag gesteld waarom u dit niet in overweging nam. U antwoordt hierop u dat u niet wist hoeveel de som zou bedragen (CGVS, 25/02/2013, p.13). Wanneer er u dan gevraagd wordt waarom u zich niet verder informeerde hierover, verklaart u dat ze veel geld zouden vragen en u dat geld niet had (CGVS, 25/02/2013,p.13). Het is echter heel vreemd dat u enerzijds niet in staat zou zijn een grote som neer te leggen die ervoor zou kunnen zorgen dat u aan de Taliban zou kunnen ontsnappen maar anderzijds wel in staat bent een gevraagde som aan een smokkelaar te betalen om u land te ontvluchten. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze bevindingen geeft u aan dat het uw nonkel was die de reis betaalde en hij u aanspoorde het land te verlaten omdat de Taliban u niet gerust zouden laten (CGVS, 25/02/2013, p.13-14). Echter uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u de overweging niet gemaakt hebt de som te betalen aan de Taliban en u als gevolg niet kan weten wat de gevolgen voor u zouden zijn. U geeft zelf aan dat andere mannen van uw dorp misschien geen oproepingsbrief kregen omdat ze de gevraagde som zouden betaald hebben (CGVS, 25/02/2013,p.14). Hierbij geeft u zelf aan dat het betalen van het gevraagde bedrag mannen zou kunnen vrijwaren van een verdere oproeping. Het is bijgevolg heel vreemd dat u en uw nonkel dit voorstel zelf niet in overweging namen en spontaan besloten dat u het land moest verlaten op basis van één convocatiebrieven zonder zelfs maar te weten hoeveel afkoopgeld de Taliban zou verwachten. Het simpelweg uitsluiten van deze overweging brengt de geloofwaardigheid van u verklaringen hieromtrent ernstig in gedrang. De geloofwaardigheid wordt daarbij nogmaals aangetast door het vage en speculatieve karakter van uw verklaringen. Zoals hoger reeds aangehaald kan uw verhaal niet als een geïsoleerde gebeurtenis worden gezien maar moet het worden gezien als deel uitmakend van een ingrijpende gebeurtenis in een dorpsgemeenschap. Het is haast ondenkbaar dat deze gebeurtenissen niet het onderwerp van discussie en polemiek in het dorp zou uitmaken en dat de dorpingen hun meningen en informatie niet met elkaar zouden delen. Bovendien is de convocatiebrieven die u voorlegt ook niet overtuigend en kan er de authenticiteit van deze brieven weinig geloof worden gehecht. Dat de Taliban bij een grootschalige rekrutering van mannen in de provincie Baghlan details in de oproepingsbrieven vermeldt zoals het feit dat u student bent van de 9de klas en dat uw vader reeds overleden is, is hierbij ongeloofwaardig. Deze details in de brieven laten vermoeden dat u deze brieven zelf ergens liet opstellen om uw relaas op deze manier beter te kunnen ondersteunen. Daarnaast kan worden er pas bewijswaarde gehecht aan documenten indien zij gedragen worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt daarenboven dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen immers op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (Zie bijlage administratief dossier).

Voortgaand op bovenstaande verklaringen mag er geconcludeerd worden dat er noch aan uw bewering ten tijde van de ingeroepen problemen recent woonachtig te zijn geweest in het dorp Mangala, gelegen in het district Baghlan Markazi, provincie Baghlan, noch aan de door u ingeroepen feiten en beweringen inzake uw vluchtmotieven geloof kan worden gehecht. Deze feiten kunnen daarom noch de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient in deze te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker ligt en dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van het begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verboden levenssituatie in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw recente verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw daadwerkelijke verblijfssituatie van de afgelopen jaren en dat er daardoor het vermoeden ontstaat dat u zich mogelijks elders in Afghanistan vestigde om aan de onveilige situatie in uw regio van herkomst te ontkomen verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw eventuele nood aan bescherming. Gezien niet bekend

is wat uw werkelijke verblijfplaats in Afghanistan was op het moment van uw vertrek is er geen basis voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hoewel u het CGVS in het ongewisse heeft gehouden over uw werkelijke woonplaats in de periode voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan kan toch nog worden aangestipt dat een terugkeer naar Afghanistan geen terugkeer naar die woonplaats hoeft te zijn. U bent een volwassen man die, voor zover aan uw verklaringen daaromtrent nog enig geloof zou kunnen worden gehecht, tot de achtste klas school liep, die zowel Pashtu als Dari spreekt en die voldoende initiatiefrijk was om naar Europa te reizen. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). De hoofdstad Kabul kan dus een redelijk alternatief vormen voor een terugkeer naar uw herkomstregio of naar de regio waar u verbleef voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan.

Ook de veiligheidssituatie in Kabul staat een vestiging in deze stad niet in de weg. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het origineel van zijn taskara en een oproepingsbrief van de taliban met gelegaliseerde vertaling, een kaart van google maps van zijn beweerdelijke dorp van herkomst, een persartikel betreffende het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan en twee nota's van de UNAMA over de bescherming van burgers in het Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De commissaris-generaal achtte de beweerde herkomst van verzoeker uit het dorp Mangala, district Baghlan Markazi, provincie Baghlan, ongeloofwaardig gezien verzoeker i) niet op de hoogte bleek van de overstromingen die in zijn regio hebben plaatsgevonden, ii) verzoeker geen enkel omliggend dorp in de buurt van zijn dorp kan benoemen en iii) niet bleek te weten dat er vier jaar geleden in zijn dorp een man werd opgehangen door de taliban wegens verdenking van collaboratie met de Amerikanen.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst. Verzoeker wijst op de bewijskracht van zijn documenten, die hij in originele vorm en met vertaling bij zijn verzoekschrift voegt. Wat betreft de overstromingen wijst verzoeker erop dat hij de woorden *“ernstige schade”* en *“overstromingen”* op de gehoren blijkbaar zeer ernstig had opgenomen, namelijk als *“een vloedgolf waarbij mensen om het leven komen alsook verwond raken en gebouwen worden vernield”*. Verzoeker stelt dat er weliswaar hoge waterstanden voorkwamen in de rivier bij zijn dorp, doch stelt dat zijn dorp zelf alleszins niet voelbaar ernstig leed onder deze waterstanden. Verzoeker wijst er nog op dat zijn dorp eerder afgelegen is en hij niet over een televisietoestel beschikte, waardoor hij niet echt op de hoogte was van de nieuwsberichten en dan ook niet van overstromingen die zich overheen het ganse district voordeden.

Uit de stukken van het administratief dossier in samenhang met verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat, indien verzoeker werkelijk afkomstig zou zijn uit de streek waar hij beweert zijn hele leven te hebben gewoond, in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat verzoeker nooit en op geen enkele manier geconfronteerd zou geweest zijn met of gehoord zou hebben over ernstige overstromingen of overstromingsgevaar. Waar verzoeker stelt dat er in zijn dorp Mangala nooit *“echte”* of *“zware”* overstromingen waren waar hij weet van heeft en dat hij de confrontatie met *“ernstige schade”* en *“overstromingen”* tijdens beide gehoren blijkbaar zeer ernstig heeft genomen blijkt uit het gehoorverslag dat hem niet specifiek gevraagd werd naar *“ernstige schade”* maar men hem louter vroeg naar problemen/last door overstromingen/buiten de oever treden. Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat

verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de talrijke overstromingen die zijn streek teisteren als hij werkelijk afkomstig zou zijn van het dorp Mangala, dat net gelegen is in de vallei van de Kunduzrivier, die de levensader van zijn district is en waarrond bijna alle dorpen, inclusief het dorp van verzoeker, zijn gebouwd. Dat er geen schade zou zijn aan de landbouwgronden van het dorp of de eraan grenzende gronden, als de rivier buiten haar oevers treedt is dan ook onwaarschijnlijk. Verzoeker poogt nog om zijn opmerkelijke gebrek aan kennis te vergoelijken door te wijzen op zijn geïsoleerd bestaan, waardoor hij niet op de hoogte zou zijn van overstromingen in zijn district, doch ook hier overtuigt verzoekers verweer niet. Verzoeker verklaarde immers frequent naar de stad te gaan op familiebezoek en bijna dagelijks in de moskee van zijn dorp te komen. Zowel in de stad als in de dorpsmoskee moet een ramp van dergelijke omvang als de overstroming van 2010 onvermijdelijk aan bod zijn gekomen in de gesprekken. Terecht merkt de verwerende partij dienaangaande op dat het hier om natuurlijke kennis gaat van de eigen regio die een dagelijkse realiteit is voor de bewoners van deze regio. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat de mensen in de vallei, in verzoekers dorp, in zijn familie niet zouden praten over de overstromingsproblemen in de vallei. Dat verzoeker totaal onwetend is over deze ramp is op zich al een duidelijke aanwijzing dat zijn beweerde herkomst bedrieglijk is. De bedrieglijkheid daarvan wordt bijkomend bevestigd doordat verzoeker geen enkel omliggend dorp in de buurt van zijn dorp kan benoemen. Verzoeker blijkt evenmin op de hoogte van het feit dat er enkele jaren terug in zijn dorp een man werd opgehangen door de taliban op verdenking van spionage met de Amerikanen. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van deze vaststellingen, zonder ze evenwel op enige wijze te ontcrachten met enig objectief argument. Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen te weerleggen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen in weerwil van zijn betoog de geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst niet herstellen. Nog daargelaten dat de taskara vooreerst niet vermeldt welke verzoekers werkelijke woonplaats was kon de commissaris-generaal op grond van de gezamenlijke draagkracht van enerzijds verzoekers gebrekkige kennis over natuurrampen in zijn regio en anderzijds het gegeven dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is terecht besluiten dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd wanneer hij de commissaris-generaal verwijt dat geen rekening werd gehouden met de voorgelegde taskara, daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onmiskenbaar blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afgaanse documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) erg onzeker is, dit omdat Afgaanse civiele documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Verzoeker stelt dat uit de convocatiebrief nogmaals zijn identiteit blijkt. Echter kan evenmin aan dit document enige bewijswaarde worden toegekend. De bestreden beslissing stelt hierover terecht dat het ongeloofwaardig is dat de taliban bij een grootschalige rekrutering van mannen in de provincie Baghlan details in de oproepingsbrief zouden vermelden zoals het feit dat verzoeker student is van de 9de klas en dat zijn vader reeds overleden is. Deze details in de brief geven deze een gesolliciteerd karakter en laten vermoeden dat verzoeker deze brief zelf door iemand liet opstellen om zijn relaas op deze manier beter te ondersteunen. Hoe dan ook kan er pas bewijswaarde worden gehecht aan documenten indien zij gedragen worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Ten overvloede blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is.

Op basis van bovenvermelde vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Mangala in het district Baghlan Markazi, provincie Baghlan, ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Deze vaststelling volstaat op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag tot vluchteling kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient er vooreerst op gewezen te worden dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet kan volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Baghlan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

De bestreden beslissing stelt voorts vast dat hoewel verzoeker de asielinstanties in het ongewisse heeft gehouden over zijn werkelijke woonplaats in de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt immers niet in twijfel getrokken.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker is een volwassen gezonde jonge man die voor zover aan zijn verklaringen daaromtrent enig geloof kan worden gehecht, tot de achtste klas naar school is geweest. Verzoeker spreekt Dari zowel als Pashtou. Verzoeker blijkt voorts niet uit een onbemiddeld gezin te komen aangezien hij klaarblijkelijk voldoende financiële middelen had om met een smokkelaar naar Europa te reizen. Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker bijgebrachte nieuwe rapporten, een nieuwsartikel De Redactie van 31 juli 2013, United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) Press Release van 31 juli 2013 en UNAMA *Mid-Year Report 2013 - Protection of Civilians in Armed Conflict* doen aan het bovenstaande geen afbreuk. De stukken tonen vooreerst niet aan dat de informatie over Kabul waarop de Commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. De door verzoeker bijgebrachte documenten behelzen immers de situatie in Afghanistan in het algemeen waarbij ook de situatie in Baghlan wordt uitgelicht.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER